

ИЗЮД ИОНЬИЛОДЭ КИИ

УДК 821.161.2-146.1/.2(082)

ББК 84(4Укр)6-5я43

Н70

**Ніч еротичної поезії / Ю. Винничук, М. Савка, Д. Лазуткін та ін. – К. : ТОВ «Гамазин», 2011. – 124 с. : іл.
ISBN 978-966-1515-33-7**

Еротика і поезія нероздільні. Мабуть, не було в новій історії поетів, які б не віддали належне темі кохання, як духовного, так і фізичного. І українська поезія тут зовсім не пасе задніх.

Юрко Винничук, Мар'яна Савка та Дмитро Лазуткін очолили нашу «збірну» еротичних поетів. А оригінальні, ба навіть дуже оригінальні ілюстрації до теми створила художниця Тетяна Шевченко.

УДК 821.161.2-146.1/.2(082)

ББК 84(4Укр)6-5я43

© Винничук Ю., Савка М., Лазуткін Д.,
Ликеренко К., Карповий М., Винник Т.,
Блажевська О., Дядченко Л., Малігон А.,
Молдован Е., Мудрак Л., Позняк Н., 2011
© Шевченко Т., ілюстрації, 2011
© Капранова О., обкладинка, 2011
© ТОВ «Гамазин», художнє
оформлення, оригінал-макет,
виключна ліцензія на видання, 2011

ISBN 978-966-1515-33-7

НЕН – це саме те, про що ви подумали...

Еротика в українській поезії є настільки традиційною та глибинно вкоріненою, що першопочатків сягнути просто неможливо. Мабуть, варто згадати про обрядові пісні, зокрема, купальські та весільні, про вертепну драму та іншу творчість дяків-пиворізів, про вуличні співанки не завжди сумних і зажурених кобзарів, бандуристів та лірників та коломийки по-гірському голосистих гуцулів...

А попри них своїми шляхами ішли Іван, котрий Котляревський з козарлюгою Енеєм, і Степан Руданський водив барвисту й галасливу юрбу своїх персонажів, та й Тарас Григорович не зовсім цурався любовної тематики, хоча ці моменти його творчості цнотливі й сором'язливі, і аж геть не сороміцькі. Гріх було б ще одного корифея жанру не згадати, водночас класика і сучасника – Дмитра Васильовича Павличка. Він навіть у часи совіцького мракобісся дозволяв собі «поеротичити» – хоч і м'яко, та дуже коректно.

Звідси й пішли дві тенденції чи то два напрямки – лірично-еротичний і жартівливо-еротичний, яких не обминув, мабуть, жоден український поет незалежно від статі. Бодай, хоч одного з них, бодай хоч раз.

Тепер вже не важливо, хто першим озвучив ідею провести НЕН – Ніч еротичної поезії. Здається, Брати Ка-

пранови. Хоча, якби це зробили, до прикладу, Сестри Тельнюк, теж ніхто б не здивувався. Бо еротика – це класно. Суперово. Естетично й енергетично. А писати про неї – круто, просунуто й сучасно. Ще – ніжно і трепетно, а інколи – весело, гаряче й перчено. Це визнали всі учасники першого НЕПу – і ті, що були на сцені, і ті, що в залі. Останні ще довго не хотіли йти додому. Мабуть, тоді й подумалося про логічне продовження – книжку. Таку собі поетичну камасутру.

Отже у ваших руках – не антологія і не альманах. І в жодному разі – не академічне видання. Хоча серед авторів є людина, яка захистила кандидатську дисертацію саме з еротичної поезії. Неважко помітити – поеток тут значно більше, ніж поетів. І всі вони – красуні, чарівниці, неймовірно еротичні й талановиті. Їхні вірші хочеться читати ще і ще, завчити напам'ять. Це не жарт.

Але, оскільки сильна стаття в меншості, мусимо дотриматися гендерної рівності. Отже, назвемо їх поіменно. В ролі хедлайнера, старійшини цеху і класика – тут Юрко Винничук, йому в потилицю дихають могутній Михайло Карповий і недосяжний Дмитро Лазуткін, який хоч і вважається молодим поетом, але вже встиг здобути від читачів титул «секс-символу української літератури». Отже, як не крути, але це видання – результат повного волонтаризму та голого суб'єктивізму упорядника, освячене мовчазною згодою видавця і благословлене олівцем чудової художниці Тетяни Шевченко.

Саме тому тут і є що читати. Бо це НЕП, який тепер може тривати у будь-який час доби. І зачіпати саме ті струни, які й мав би зачіпати. І будити нові почуття та емоції. І просто дарувати поетично-еротичну насолоду у великих кількостях. До знемоги.

А хіба ми того не варті?!

Сергій Пантук, в.о. упорядника

Юрій Винничук

Народився 18 березня 1952 року в Івано-Франківську. Освіту отримав у Прикарпатському університеті імені В. Стефаника, філологічний факультет. 1974 року переїхав до Львова, працював вантажником, художником-оформлювачем. З 1987 до 1991 р. працював режисером Львівського естрадного театру «Не журись!», писав сценарії та пісенні тексти. До 1994 р. – редактор відділу містики та сенсацій газети «Post-Поступ», від 1995 р. – головний редактор газети «Гульвіса», редактор відділу газети «Поступ». Член Асоціації українських письменників.

Автор збірки поезій «Відображення» (1990), збірок прози «Спалах» (1990), «Вікна застиглого часу» (2001), «Місце для Дракона» (2002), повістей «Ласкаво просимо в Щуроград» (1992), «Діви ночі» (1992, 1995, 2003), «Житіє гаремное» (1996), роману «Мальва Ланда» (2000), краєзнавчих книг «Легенди Львова» (6 видань, 1999-2003), «Кнайпи Львова» (2000, 2001), «Таємниці львівської кави» (2001), мітологічної енциклопедії «Книга бестій» (2003). Упорядник антологій української фантастики XIX ст. «Огненний змій» (1989), української літературної казки XIX ст. «Срібна книга казок» (1993) та ін.

Твори Юрія Винничука перекладалися в Англії, Аргентині, Білорусі, Німеччині, Польщі, Канаді, Сербії, США, Франції, Хорватії, Чехії. За його казками знято 2 мультфільми.

Відомий також літературною містифікацією під іменем уявного середньовічного ірландського поета Ріанґабара.

***

Між піхв зблукав я і пропав –
дороги не знайду назад
О скільки їх я переграв
а й досі твій ще сниться зад

БАЛЯДА МАЙТОЧКОВА

Я так тебе любив
Тепер таку чужу
Що майточки твої
І досі бережу

Колись усе що там
В тих майточках цвіло
Я цілував і вуст
Єдналося тепло

Змінились ти і я
За довгі двадцять літ
Цікаво хто ж тепер
Скубе рудий твій цвіт

Хто підкидає дров
І роздуває жар
Хто язиком спива
Хмільних медів нектар

Кому шепочеш ти
Не треба зупинись
А потім робиш те
Що і мені колись

Життя єрмітської поезії

Я поверну тобі
Цей невагомий пух
В якому ще живе
Твій незрівнянний дух

Не влізе в них тепер
Пухкий твій сальцесон
Але прийми цей дар
Як свій найкращий сон

Юрій Бунчук

***

Перед штурмом священним
Ми стрункі і запеклі
Як мечі наші прутні
Перед брамами пекла

Атакуєм завзято
Б'єм уперто лобами
Й розкриваються навстіж
Перелякані брами

Стихла битва велика
І чудес не буває
Як снопи наші прутні
Перед брамами раю

***

Ви схожі на розварену сардельку
Та я все одно закоханий
У вашого тіла опукле пуделко
І в серце що б'ється під кохтою

Нині увечір надудлившись кави
Ляснула себе по ляжці:
– Хоч ви й поет і не маєте слави
Я з вами задурно ляжу

Вона повела мене по сходах
– Невже ви й справді талант?
У вас симпатична морда
А ключ сказав «ку-клукс-клан»

В кімнаті вишиваній павутиною
Де мухи і миші самогубством кінчають
Її велике і неосяжне тіло
Мене напувало чаєм

А далі руку мою поклала
Собі на діряву панчошу
– Я ще з поетом ніколи не спала
Який ви нездара їй Богу!

Раптом на ліжко мене жбурнула:
– Зараз дістанеш урок кохання
Роззявила рота наче акула
І мордувала мене до рання

Ох цей живіт що мене гойдає
Тут одна муха знайома гуляла
Та заблукавши й донині блукає
Коли із голоду не сконала

А вранці скінчився урок кохання
– Ну дорогенький бувай
Облинила писок мені на прощання
І дала троячку на чай

***

Я комсомолку грав у ленінській кімнаті
Були у неї ноги волохаті

Прищі були на дупі а живіт
Бурчав і торохтів, і лився піт

Опії Бурчак

Звивалось її тіло піді мною
Сплітаючись у класовім двобою

Я грав її і прутень мій горів
Як мудрий Ленін заповів

Отак б'ючи за голом гол
Вступав мій прутень в комсомол

***

Так ніхто не кохав
через тисячу літ
Вже куди я не пхав –
ти холодна як лід

Ніч еротичної поезії

Дивні скарби свої
ти мені розпростерла –
Тільки вранці згадав
що ти вчора померла

***

Ех якби я мав коня –
Їздив би тепер
А якби кінь мав мене
Я б напевно вмер

***

Я любив тебе до втоми
двадцять кілограмів тому

Юрій Бунчук

Мар'яна Савка

Мар'яна Савка – органічне поєднання «дорослої» поезії та дитячої літератури. Поетка, перекладач, перформер і головний редактор і співзасновник унікального дитячого видавництва у Львові – «Видавництва Старого Лева».

Авторка таких поетичних збірок, як «Оголені русла» (1995), «Малюнки на камені» (1998), «Кохання і війна» (2002 – спільно з М. Кіяновською), «Гірка мандрагора» (2002), «Квіти цмину» (2007), «Бостон-джаз» (2008), «Тінь Риби» (2010). Вірші виходили в різних антологічних та хрестоматійних виданнях. Зокрема у 2011 р. в антології «Метаморфози. 10 найкращих поетів останніх 10 років».

***

*Куди пішов твій любий,
накраща між жінками?
Пісня Пісень*

куди ж бо мій любий?
на нашому сіннику-ложі
і гілочки м'яти
і квіти ромену, і рута

на нашому сіннику-ложі
горицвіт згоряє
і шавлія мліє
і мліють долоні мої

ще сонце нам вії
промінням своїм не спалило
а вітер вологий
заснув у моєму волоссі
ніхто не здолає
забрати коханого мого
від любки що тепла
як сонна ягничка з ягням

горнися коханий
до теплого тіла що пахне
як зім'ята м'ята і шавлія
в пальцях розтерта
що вміє тебе шанувати
і знає достоту
де сховано солощ
де животочать меди

дивися коханий
долоня моя невелика
та втримає жменю
солодко-терпкої ожини
щоб ти зголоднівши
свій голод зумів вгамувати
смакуючи ягоди чорної
тіло м'яке

Маріяна Савка

п'ять пальців лише на руці
та в волоссі твоєму
вони молодими линами
п'рнають грайливо
всього дві руки білосніжні у мене
та як же
солодко-дитинно
тебе пригортають у сні

куди ж бо мій любий
затримай нам крихту світанку
уста відпочили від любовців
очі від смутку
займається ранок леткий
понад сінником-ложем
прокинувся вітер
що спав у волоссі моїм

у став мій коханий
зайнялося сонце на віях
у став мій коханий
лишився горицвіт горіти
лишилася рута
лишилася шавлія мліти
і м'ята у пальцях розтерта
й ожина терпка

***

Що він казав тобі, Анно, припавши губами
до оксамитного краю жалобної сукні?
Що межі білих перлин ти найкраща, бо чорна?
Що меж печальними вдовами ти найсумніша?

Що він казав тобі, Анно, плазуючи долі?
Що меж зірками немає яснішої зірки,
межи лілеями квітки такої п'янкої,
в хащах зелених такої лякливої сарни?
Що він казав тобі, Анно, схопивши рукою
в складках жалобної сукні округле коліно, –
що в виноградному гроні ти ягода повна,
що у гранаті зернина з рубіновим соком?
Що він казав тобі, Анно, стискаючи стегна, –
в нього долоні міцні від стискання руків'я, –
що обцілює хвиля пісок і втікає,
щоб повернутись і знову припасти в цілунку?
Що він казав тобі, Анно, торкнувшись до квітки, –
що засинають джмелі у пелюстках шовкових,
що білопері птахи помирають на сонці,
що позолочений місяць пірнає у море?
Що він казав тобі, Анно, коли ви упали?
Що він казав, загортаючи сукню жалобну, –
що на пахучих отавах пасуться тарпани
і заплітаються гривами в шлюбному танці?
Що він казав тобі, Анно, як рушили стіни,
зойкнули шлюбні портрети, упавши додола,
як свічники розтікалися воском гарячим,
як розчинялись віконниці вітром грозовим,
як на порозі з'явилася постать камінна
в мить, коли тіло твоє затремтіло з розкошу, –
мчали тарпани гарячі, зривались в провалля,
птаство летіло на сонце, метелик на свічку,
короп скривавлений бився меж гострим камінням,
захід рубіновий скрапував соком гранату,
падав коханець твій ніжний, уражений в серце.
...Я докажу тобі, Анно, чого він не встиг.

Мар'яна Сабка

АНОНІМНІ КОХАНЦІ

найкращі коханці залишаться врешті незнаними ніким не прописані в жодні культурні контексти анонімні ромео з безвісними геть дон жуанами не зависнуть на вістрі пера не складатимуть тести на місце у вічності поміж гладких сторінок бо їм досить кількох не відомих нікому жінок для перфектно закручених драм із ножами й піснями з ненаситними ночами і чорноробами-днями з битим посудом зрадами втечами гнівом ганьбою зойканням криком шаленою тіл боротьбою за право дістатися першим до місця в раю даруйте начхавши на всю анонімність свою

Ніч еротичної поезії

1. Інфанта

інфанта, вона, не дитина, не діва
дитинно тендітна і дивно зваблива
маленька долоня затисла лелію
у сутіні сукня тривожно біліє
і йде обережно немов на пуантах
маленька інфанта

овальне люстерко із дрібкою пудри
обличчя інфанти дитяче і мудре
і шкіра тонка, як пелюстка левкої,
і хто не захоче торкнутись такої
чи ти ще юнак чи поважаний пан ти
захочеш інфанти

захочеш узяти прозору і білу
терзати її алебастрове тіло
впиватися в губи без усміху тіні
збудити її у хмільному тремтінні
сумну Беатріче безумного Данте
кохати інфанту

а може а може вона розімліє
і пальці розтулить і впустить лелію
кричатиме голосно млосно і жаско
прийматиме вдячно знамено поразки
і зблиснуть невинно дрібні діаманти
на віях інфанти

інфанта виймає із тувельок ніжки
знімає поплямлені білі панчішки
бере з секретера блакитну хустинку
й вимочує крові живі намистинки
що впали на білу мережку і банти
...не плачуть інфанти

Маріана Савка

***

без повітря мабуть не змогла би
та чи зможу без дотику
немає нікого
хто міг би до мене торкнутись
просто узяти долоню
узяти за плечі
узяти
ніхто не торкає моїх заборонених снів
як хвороба кисневого голоду
біль тотального
недоторкання
де ти мій з плоті і поту
крові і лімфи
запаху
подиху
смаку
ні торкнути тебе
ні згорнутись у мушлі
вологим молюском
ні бути
ні мати
залишаю твій голос
сама німота
у моєму голодному тілі
засинаю коханий
час на твоє прокидання

***

тут так багато всіляких дрібничок
що можуть зворушити
от скажімо конверти з пелюстками квітів

куди можна сховати листа до коханого
написати на справжнім папірусі
кілька затаєних слів
от наприклад:
люблю, коли мліють коліна
від пестоців
або
ми так глибоко ще не пірнали
ще глибше коханий
залишайся в мені
і розквітнуть тутешні магнолії

***

їх навіть не конче комусь відсилати
просто тримати при собі
у дамській торбинці
щоб якомсь випадково віддати
чорношкірому митнику
замість візи
він однаково не зрозуміє

***

у дорожній валізі
усі мої сни і бажання
і коли я її відкриваю
теплий вітер відносить мене
у сади де розквітли морелі
я ступаю без страху
без одягу
під ступнями вгинаються трави

Маріяна Савка

хтось до мене
торкається
теплі як вітер долоні
і цілує у спину
моє прогорнувши волосся
але все це лише акварелі
починає дощити
і стікає пейзаж я сиджу
на краєчку палітри
пальцями ніг
розминаю
фарбу свіжої зелені
це здається трава

Ніч ермітної поезії

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

*Кельнер в кав'ярні навпроти
завжди пританцьовує*

Йому добре за сорок. Чорнявий. Напевно, самотній.
Він не мачо, хоч заріст у нього тижневий. А втім,
Хто його знає, кому він зготує сьогодні
Варених лобстерів в соусі ніжно-густім.
Може, на ланч він до себе запросить кохану.
Або коханого. Нам бо яке до них діло.
Їхні органи. Їхні оргазми. І їхні органи
Нас заводять не більше, ніж тіло креветки. А тіло –
Воно терпне від музики, що розриває нутро,
Що так глибоко в жилах, як рідне столичне метро
Під землею, не те що тутешнє. Я знаю. Я знаю.
Я знесилено в тілі твоїм засинаю.

Маріона Сабка

Дмитро Лазуткін

Дмитро Лазуткін народився у 1978 році в Києві. Отримав освіту інженера-металурга і журналіста. Автор книг поезій – «Дахи» (Київ, Гопак, 2003), «Солодощі для плазунів» (Київ, Факт, 2005), «Паприка грез» (Москва, НЛО, 2006), «Набиті травою священні корови» (К., Смолоскип, 2006), «Бензин» (К., Факт, 2008).

Лауреат літературних премій «Смолоскип», «Гранослов», «Культуреванш», «Літературний Олімп», «Русская премия».

Учасник багатьох міжнародних літературних фестивалів.

Друкувався в антологіях та часописах: «Метаморфози: 10 поетів останніх 10 років», «Сучасність», «Четвер», «Дві тонни», «ЛІТПОШТА», «Київська Русь», «Потяг-76» (Україна), «Магнус Дукатус Поезіс» (Литва), «Red», «Акцент», «Tygel culture» (Польща), «Освобожденный Улисс», «Вавилон», «Воздух», «Континент», «Дети Ра», «Тритон», «Русский верлибр: итоги века», «Самое выгодное занятие» (Росія), «The Wolf» (США), «Videria» (Бразилія) та ін.

Стипендіат програми Міністерства культури Польщі «Gaude Polonia» (2004).

Чемпіон України зі слему, переможець слемів видавництва «Смолоскип», фестивалю «Березневі коти». На міжнародному фестивалі «Порядок слів» у Мінську здобув титул Короля поетів.

Працював спортивним оглядачем на Олімпійських іграх у Пекіні й Ванкувері, ведучим програм «У світі єдиноборств», «ПроРегбі», «Чоловічий клуб» на Першому Національному телеканалі.

Володар чорного поясу з кемпо (1 дан). Майстер спорту з ушу-саньда.

Чемпіон України з козацького двобою. Бронзовий призер Кубка світу з кікбоксінгу і кікджитсу.

***

пісок і літо дощі та райдуги
цілунки легко стають укусами
наскрізний струм у потоках патоки...
твоя порядність така спокуслива

не я ловлю тополині пестоші
не я життя вимірюю курсами

(чійсь конспекти і зайві ревності)

твоя порядність така спокуслива

твоя відсутність така заплутана
твої приходи такі наповнені
ти недочута ти переслухана
ти божевільна ти некерована

усе твоє – що я мушу вивчити
усе твоє – що я хочу відати
тититититититититититити
титититититититити – ти

(а раптом щось би тобі не личило –
то наведи вже курсив і видали)

Дмитро Назимкін

твої симптоми твої діагнози
fashion tv і серце Ісусове...
температура
високі градуси –
твоя порядність така спокуслива

нічна теорія східні практики
вино з гурзуфу вітер з атлантики
так дивно бути з тобою поряд
коли свобода – найвищий поверх...

ти відчиняєш
прозорі двері
ти розчиняєшся
в атмосфері –

ти божевільна ти некерована
і недочута і переслухана...
твоя відсутність – така заплутана
твоя присутність – така наповнена

***

ніч
мандариновий сад

теплі
округлі
форми

мила
ти
шоколад

я люблю
экстрачорний

хто заливає екран –
румбою
рухами
риками?

дихаєш –
океан

поруч
з тобою
дихає

хочеться
так
ще

Дмитро Назункін

***

бавишся
і розсипаєш бризки
поглядів –
маленьких бісенят
кажеш: мені байдуже це близькість
але відчуваю: це не так

так – лукавство
так – свята наївність
ти уся
неначе теплий чай...
доведи мені
свою фригідність –
ну давай
ну спробуй –
не
кінчай

Ніч сномної поезії

***

між нами вода і відсутність мостів –
ніщо не завадить ковтати тумани

і ніби усе чого дійсно хотів –
стрибати у подих південних вітрів
де небо і дно – два великі екрани

дві пари очей в коридорах нічних
дві хтиві змії під футболкою літа...
я майже торкаюся теплих твоїх
уявлень про сні поза межами світла

ти м'ясо моє і кохання – моє
і риби мої і мій час на зап'ясті...
і щастя не тямлячи де воно є
купається в щасті

Дмитро Назимкін

Келя
Лукеренко

Келя – так діти називають цукерку. Барбариску чи м'ятну... Ту, яка довго тоне в роті й залишає по собі неповторний смак. (М'яко кажучи, Килина)

Землячка-сусідка Тараса Шевченка.

Еротичну поезію почала писати в дуже юному віці. Років із 10. Фактично, ще до свого статевого дозрівання. Тож більшість віршів нафантазовані. Утім, близькі і зрозумілі досвіченим ероманам.

Навчалася в Інституті журналістики, Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Нині працює журналісткою на каналі «1+1».

Прихильниця еротики й відвертості в усіх їхніх проявах. У віршах не має жодних табу. Але в житті підтримує християнську модель кохання: одна любов на все життя і секс після шлюбу!

ХОЛОДНО

Його шукала я давно,
Цей розмір, плечі, волохатість.
Тепер ми дивимось кіно
В моїй кімнаті.
Сказати хочу, з ним все так,
Як я хотіла.

Колючо-ніжний він щоночі
Для мого тіла.
Я зовсім гола з ним скручусь
В єдине ціле.
Із ним єдиним не боюсь,
Чого хотіла.
Він масажує всю мене
Безперестанку.
І не шукає, як мене,
Собі коханку.
Як проливаю в піку мрій
На нього чаю.
Він не кричить,
Він розуміє,
Він пробачає...
Немає кращого його.
Товстий і теплий він.
Коли лягаю я під нього –
Аж до колін!
І аж до вух!..
Я в нім безсила...
Новенький вовняний кожух
Собі купила.

Катерина Лукеренко

ВАННА

Нехай ця ніч почнеться зі свічок,
Що в ванній ароматами розпечені.
З очей і вуст, у пристрасті розпечених,
Й дверей, замучених в замок.
Почнеться із зіниць, розкритих широко.
З мелодій на моєму ноуті.
Зі звинувачень у спокусі й вироків
І кучерів, що пальцями розколоті.

Скуйовджені сердечками-приколками,
Оббризкані водою малосольною.
Ця ніч ударить струмом,
Щоб без толку ми...
Закохано-невтомною-прикольною.
Щоб мої губи лоскотали мріями.
Вода стікала по губах, по вигинах
Між стегнами, оргазмами, між віями...
Нехай ця ніч почнеться, як хотіли ми. –
І пахнуть свічі, хукнувши затушені.
Вода холодна гріється від тіл –
До ранку цілуватися під душем...

СОН

Я на тобі.
А ти був піді мною.
Хоч ми перевертались навпаки.
Я відчувала в самоті з тобою
Між ніг частинку дужої руки.
І ти мене силкуєшся ковтнути.
Я язиком до себе запрошу.
Ти грався... мучив... наполіг... На ну ти!
Заходь. Я передумала. Прошу!
(Хоч щось бубниш про те, що я цнотлива.
Хоч щось кажу, невже це так важливо).
...Ти зовсім голий. Геть, як Аполон.
І я така ж. (Між ніг вже не рука).
Та я не знаю, глянути б куди?..
Схопив мене так міцно, аж ...збудив.
Такий мені сьогодні снівся сон.

ПАРИЖ

В Парижі день і ніч була в Парижі.
І ти стогнав від кожної губи,
І ти любив ці авеню «безстижі»,
Ці вулички вузьенькі ти любив.
Стократ кінчав і знову повертався.
Стократ взасос так жадібно смоктав.
І все одно ти не націлувався.
І все одно він впевнено вставав.
І Сена аж стогнала, як я кусала.
Шампелізе заплющували очі.
І чула Нотердам, як ти це хочеш.
І на Монмартрі слухали секс-шопи
Твої попи.
Ввійти-не вийти. Сто разів кохати.
Догралися. Аж треба рятувати
Від ста оргазмів Ейфелеву вежу
(ми в пристрасті були необережні).
Дрижали в Луврі на полотнах вії.
Париж – це там, де здійснюються мрії!

Жанна Лукеренко

ЗА ДУШУ!

Я хочу
Твої очі,
Твої губи
І чуба,
Всього тебе
Треба
До ночі
Так хочу!
Кроки,
Колючі щоки.
Руки
Це мука.
Твій голос.
Я гола.
Після ночі
Ще хочу.
Наврочу:
Знову очі.
На стегнах,
На грудях.
Я інша
На людях.
Я ляжу,
Де скажеш.
Де чую,
Цілую.
Хотіла б
Іще твого тіла.
А мушу
За душу!

Ніч еротичної поезії

ТРИ ВІРШІ

1.

Вкуси. Поцілуй.
Закохай. Спокуси.
Віддамся сама.
Нічого між нами нема.

2.

Цілувати, де ти захочеш.
Забирати, що ти дозволиш.
Я – маленька зіронька ночі –
Так низько не падала ніколи.

3.

Буду з тобою іншою:
Скрипкою-піснею грішною.
Блідо-солодкою-п'яною.
Дівчинкою слухняною.

***

Прекрасна я!!!
Пре-пре-пре-пре... аж пре.
Кому не ясно?

Катя Лукеренко

ЗУБИ

Зубів не нескритітиме емалі
Твоїх питань неповні два рядки.
Ти входив далі.
У порожній залі
Повитирали тілом всі кутки.
Боліли зуби,
Тіло виривалось.
Ми проломили двері,
З'їхав дах.
Як довго ми кохались!
Як мало ми кохали!
...просто жах.

РАЙ

Подивися – відчуй.
Підійди – поцілуй.
Обійми – роздягни.
Віднеси – не засни.
Розкажи – покохай.
Спільний сон...
Спільний рай...

ЛЮБОВ

У мене був Іван.
А перед тим був Нестор.
А перед тим Сергій.
До нього був Дмитро.
А до Дмитра – Дмитро знов.
Оце і вся любов!

ШЛЮБНИЙ КОНТРАКТ

Відними, що було і є.
Поділи, де моє й твоє.
Що лишиться, віддай святим.
Я щаслива, що поруч – ти.

СТЕРНЯ

Стернею пахне галицька земля.
Мене схопив ти за холодну руку.
Без звуку
Цілувались.
Ти простяг
Мене на цій стерні,
як суку.

ШМАТКИ

Ти мене розірвав на друзки, на шматки.
Зав'язав у вузли, розкидав у кутки...
І забув, і забив
Сто цвяхів, сто причин...
Ти убив. Ти здурів. Ти один. Дай, спочину.
У дірках, у шматках, у друзках, у болоті.
Відплюю смак твоїх поцілунків у роті.
Заберу свої речі з твоєї квартири.
І спочатку почну! Три, чотири!..

Келія Лукеренко

Жизнь сражаетной поэзии

ФУТБОЛ

Ці тихі кроки топчуть мило тіні.
Ні ніжні губи... добре, не пишу.
Стоїть любов в футболі на заміні.
Я їй в воротах м'ячик залишу.

Ці ніжні очі мітять на удачу.
Ці вперті руки... добре, ходять скрізь.
Стоїть самотність під душею й плаче.
І жовта картка гордості: не лізь!

Біжать у шортах сироти по тілу.
Трава зелена гріється з-під ніг.
Забилла гол у серце, як хотіла.
А ти мене в пенальті переміг.

МИЮЧИЙ ЗАСІБ

Я твій запах виводжу дустом,
Відшкрібаю з грудей і вуст.
Тільки з пам'яті, де не пусто,
Не бере, не змиває дуст.
Я вже тричі була у душі.
Вже хотіла, було, втекти
Так твій запах запав у душу.
Чим від мене помився ти?

Катерина Лукеренко

СИН

Дощ невміло малює калюжі,
Трусить вниз пелюстками квіток.
Парасольки строкаті байдужі
На підборах біжать до метро.
Десь на лавах регочуть краплини.
З-за балкону – фіалки сумні...
Від сьогодні чекаю я сина.
Від дощу він сховався в мені.

В КАЛЮЖІ

Ти – мій день!
Ти – мій крок!
Моя мужність
В калюжі
Співати пісень.
І наривати зірок
В повне неба відро
І ділити на двох...
Хочу дуже.

ТОМУ

Коли ти в мене не перший,
Важко пояснити, чому
Серед моїх минулих звершень,
Жодного героїчного вчинку.
І тільки з тобою – неперевершено
І тільки з тобою – тому!
І тільки тобі – бо кому?
І тільки від тебе дитинку!

АЛКОГОЛІЗМ

З тобою
Я худну.
Оживаю,
Вмираю,
Пітнію,
Вагітнію.
Трохи нудно,
Зате хвилювання
Означають кохання.
Близька до запою
З тобою.

КОЗЕЛ

Вимкнені очі
Від зла.
Хочу
Всі ночі
Козла.
Всюди
Не буду
Одна.
Випиті губи
До дна.
Роги
Від Бога
Тверді.
Зламане серце
В біді.
Ключ загубила
В смітті.

Хелена Лукеренко

Ходять,
Шукають
Не ті.
Витерта пам'ять
На прах.
Мріями з'їхавший
Дах
Босі моросить
Думки.
Просить
У мене руки
З випитих
Карих
Джерел
Горний
Тбіліський
Козел.

ДЕСЕРТ

Усе не так.
Усе не те.
Пусте.
Усе не з'їм.
Усе – не їм.
Тому – йому.
Маленькому синку –
Апельсинку.
Великому мачо –
Себе гарячу.

ВЕСІЛЛЯ

...У білій сукні
Давай на кухні:
Мене перчи,
Соли,
Фаршуй,
Спечи,
Подай їм на столи.
А сам піди
На...

РЕВОЛЮЦІЯ

Я не змінилася. Ти бачиш?
Я не змінилася. Ти чуєш?
...Оце й погано.
Подивилася –
Ти з іншою ночуєш.
І я змінилася.
І ти повернувся.
Та нащо мені такий
Коханець старий?

Катя Лукеренко

Михайло Карповий

І казали давні, *errare humanum est*, тобто людині властиво помилятись, і немає на світі людини, якій би це прислів'я пасувало краще, ніж мені, бо моє життя – суцільний ланцюг помилок і розчарувань.

Віршомазання є лише малим відтинком цього ланцюга, в чому шановна публіка матиме можливість наочно переконатись, якщо ознайомиться з продуктами наведених нижче версифікаційних вправ. Чи робить така поезія світ добрішим, справедливішим, милосерднішим? Чи оспівує вона найкращі людські якості, чи таврує ганьбою найогидливіші прояви людської природи?

Такі питання доводиться мені чути від читачів. З глибоким сумом даю на них негативну відповідь.

КЛЯТВА

Прапращуре святий, скажи мені,
за що тебе на цьому полі вбито?
За Україну вмерти ти не міг:
держави не було. За Посполиту?

Чи за Москву? Чи шведського царя?
Султана? Хана? Втім, не так важливо:
усі давно дали вже дубаря,
як кожному живучому властиво.

Спочинь і ти. Ти вже відвоював.
Лишайсь лежати в полі серед жита.
Дивись у небо. Слухай гомін трав.
Кайфуй, коли лоскоче яйця вітер.

Нащадкам голим ти не лишив ніц –
ні полуботків спадок стопудовий,
ані держави незбориму міць, –
лиш передав мені мене самого.

І я клянусь честю і мечем,
і я кажу врочистими словами:
не щезне твій святий козацький ген
допоки меч у мене між ногами!

Михайло Карповий

БАБУСИН ПЕСИК

Жила собі бабуся,
і з нею песик жив.
Вона любила песика,
а він її любив.

Іван Малкович та Наталя Забіла

Я їх застукав: він хвостом вихляв,
вона ж була бліда, немов примара.
Тоді я в неї тільки запитав:
чому згрішила, бабцю, з сенбернаром?

Ніч еротичної поезії

Був вересень. Переді мною сад.
Далекий грім і яблуна зелена.
Злягалися під нею. Що ж. Де Сад
повчитись міг би дечому у мене...

...Закатував... Два трупи і бензин.
Облив обох. Зайшов до хати. Морок.
Тінь напливала. Догорав камін.
Взяв запальничку: знадобиться скоро...

КРИЛА

Якби мені пташині два крила,
злетів би я закоханим Ікаром
до Лорак, до Джолі, до Тіни Кароль,
і кожна би із них мені дала.

Я з Карлсоном бухнув би на даху,
а потім ми, насвистуючи Верді,
в тонах рожевих на небесній тверді
велике написали б слово: ХУ...

На перехожих в снайперських плювках
змагався б з голубами. Для потіхи
робив би найдебільніші я пики,
лякаючи народ у літаках.

Відвідав би на небі багатьох,
хто вже давно на мене там чекає.
Там з друзями попили б ми пивка і
небесний роздавили б косячок.

Дозволив би за бороду Аллах
посмикати, а я б йому всміхнувся.
І хрін би я на землю повернувся,
якби мені пташині два крила.

Михайло Карповий

КОХАНІЙ

Ми з тобою разом.
Ми з тобою нарешті разом
запиваєм вином
поцілунки у тиші кімнати.
Є на світі лиш ми
і морзянка дощу за вікном.
Хай зупиниться мить,
щоб я міг тобі, мила, сказати:

Все на світі минає –
кохання ж моє не мине –
о, я вірю, я знаю! –
до тебе, чарівна, єдина!
І з тобою я можу
надіятись лиш на одне:
щоби нас, не дай Боже,
та не попала
дружина...

ПОБАЧЕННЯ

Я до тебе летів, мов мені вісімнадцять
було. У зіницях – закоханий шиз.
До метро на автобусі, там вісім станцій
і приїхав. Жоржини з собою привіз.

Ти прийшла трохи згодом. Ми містом гуляли,
ми сміялись, казали безглузді слова,
і долоні долонями ніжно стискали
так, немовби не першою зустріч була.

Промовляло до нас навіть наше мовчання,
нам всміхалася вулиця, люди, трамвай,
і були поцілунки, і ніч, і кохання,
і під ранок останнє сумне «прощавай»,

і у різні боки порозкидав нас вітер,
залишивши між нами неказане щось...
Ти заочно пробач мене, мила, за трипер,
я ж тебе вже пробачив за хламідіоз...

ЕЛЕГІЯ

Мені прекрасна дама стрінулась
в брудній їдальні на околиці.
Сказала: «З вами би хотілося
удвох «Хоралом» насолодитись.

У світ чудової гармонії
полетимо неначе вутки ми...» –
і з очевидним задоволенням
в сосиску уп'ялася зубками.

Очима глянувши холодними,
сказав: «Мене прошу пробачити,
з дитинства не люблю Бетговена
і не бажаю вас я бачити...»

ПЕРЕСТОРОГА ДІВЧАТАМ

Турбуючись за вашу цноту,
попереджаю: у житті
трапляються лихі істоти
в науці знані як самці.

Михайло Харновий

Це є мерзотники останні
із хтивим вогником в очах.
Їх жертви мріють про кохання
і поцілунки при свічках;

їх жертви – ангельські створіння,
наївні, легковірні... В них
самці беруть, що їм потрібно
(плюс галочка у записник)

і наодинці з самотою
лишають мучитись. Вони,
найнебезпечніші весною,
узимку, влітку, восени.

Дівчата, тож пильнуйте добре,
щоб їм не трапити в меню!
До речі, телефонний номер
залиште... Я передзвоню.

ДЕНЬ ТАНКІСТА

Можеш не думати
ні про майбутнє,
ні про минуле,
очі заплющити,
впавши
в солодку
нірвану,
коли ти в танку.
На небо
дивиться

дуло,
яке
тендітна кобіта
пестить
губами.
Реве мотор,
дрижить напружена
криця!
Неперборною
пострілу є
потреба!
За мить –
вибухаєш
сповненим
дикої міці
святковим салютом
просто
в обличчя
неба!

Михайло Карповий

УЛЮБЛЕНА СПРАВА

Непереборним був порив!
Ритмічну послідовність фрикцій
рукою правою творив
і ледь примружував зіниці.

Приємне діло та просте,
якому я віддався знову!
...Я зуби чистив, а не те,
що ви подумали, панове.

ВЕСНЯНИЙ ВІРШИК

Хай мене
оштрафує
поліція,
та у мене
сьогодні
полюція.
Може, навіть
одержу
по пиці я,
тільки спермою
кльомби
полю ці я!
Я дрочу –
і плювати
на всіх мені! –
Як інакше
гормонам
дам раду я?..

Тільки люди проходять
усміхнені!
Бо весна наступила –
і радує!

ЛІМЕРИКИ

Дві блондинки в корейському барі
пили пиво, sake і кампарі.
Роздяглись до трусів
і на подив усім
відбивали чечотку у парі.

А добродій один із Іспанії
рідну жінку назвав якомсь Танею.
А звалася дружина
Ізабела-Юджина...
і була ця помилка останньою.

В Коломиї Маруся і Ганя
грали в «п'яницю» на роздягання,
і дивились усі
по TV BBC
це інтелектуальне змагання.

Благочинний сумської парафії
дати вирішив бій порнографії.
Він пішов в магазин
і за десять хвилин
вісімнадцять журналів набрав її.

Михайло Карповий

ФІЗИКА ЛЮБОВІ

Я скажу тобі просто і прямо,
не відводячи погляду гострого:
«Між твоїми кривими ногами
кривизна відчувається простору».

Ти зітхнеш, давши вихід напрузі,
і промовиш байдуже: «Касатику,
у твоєму обвислому друзі
відчувається гідроневстатика...»

Ніч срачної поєзії

СИНОВІ

Їбуться бджілки і джмелі,
овечки і барани;
крільчих натягують кролі
від вечора до рана;

натхненно грахає кабан
в старім сараї свинку...
Приніс тебе лиш тільки нам
бузько у дзьобі, синку.

ЖІНОЧЕ ГОРЕ

Летіли дні птахами над Дніпром,
і я летіла головою долі,
вірніше, падала – усе життя! – і долю
не проклинала, звикнувши до болю,
і не платила за добро добром.

Адже добром було хоча би те,
що я живу, що дихаю, що плачу,
і головне, що чую і що бачу
тебе щодня. Я не жила – неначе
предмет, я існувала, і пuste

було це існування. Та воно
минуло згодом, наче ніч. І сине
мені всміхнулось небо і осіннє
ласкаве сонце. Милій, я обійми
тобі розкрити хотіла, щоб вино

Михайло Карповий

кохання полилось лише для нас,
щоб ми злились у безкінечнім танці.
Та стрінула тебе сьогодні вранці –
і враз розбив надії ти, поганцю:
ти цілувався з іншим, збоченець клятий!...

ГЕЙ-ПАРАД

Хай публіка мене
вважає ретроградом,
але я зовсім не
у захваті, коли
по місту голуби
крокують гей-парадом –
ці сизі голуби,
ці ясні соколи,
ці хлопці-молодці,
що звикли до бешкету;
в них радість на лиці,
і сила, і краса,
і музики надрив,
і шкіряні кашкети,
веселки прапорів,
і topless тілеса.
Ні, я не гомофоб.
Але при всій глибокій
повазі до Сапфо,
Сократа і т.д.
помічу, що мені
не зустрічались поки
особи видатні
у натовпі ніде.

Ніч еротичної поезії

Поети, співаки,
художники, артисти –
наркоші, пияки,
уламки самоти.
Ви краще хижакам
дозвольте їх загризти,
ніж дайте пішкам
у ногу з ними йти!
Бо в натовпі вони
стають глухонімими.
Легкий тягар у них –
а спробуй, потягни!
Сміється бірюза
і дефілює мимо.
Я притискаю зад
щільніше до стіни.

Михайло Харчовий

Оксанитка Блажевська

З'явилась на цей світ у травневий час минулого століття року 1988 у славетному місті Хмельницькому. Гризла граніт філологічної науки в НПУ ім. Драгоманова.

Пишу поезію, прозу, координую літературний клуб «МАРУСЯ», організовую різні літературні збіговиська та відчайдушно-авантюрні вояжі, спілкуюсь.

Енергійна, ініціативна, активна, відчайдушно еротична, з присмаком авантюри творча особистість, що змінює світ навколо себе на краще.

МЕД. ВІН

Навіщо тобі крем для тіла?
Давай я намащу тебе медом
Таким солодким, таким сонячним
Уявляєш, тисяча сонць
Будуть танцювати гопачка
На наших плечах?
І не треба буде купувати
Цукерки і тортики
Щоб задовольнити
Потребу у солодкому

Мед – він прозорий,
Коли свіжий
Через нього ми будем
Бачити одне одного

Знаєш, мед – він пронизує
пронизує, пронизує
проникає в пори
всмоктується в кров

Мед він, він мед

Відчуваєш, як смачно
Буде тим,
Хто намірється
Ту кров спробувати?

Мед він, він мед
Мед – він наш спільний бог
Мед – він єдиний, у кого ми досі віримо
Бо він нас поєднує
Своєю солодкістю

Давай запалимо свічі
І будемо хрумтіти кришталіками
Меду.

*П.С. Куди ти йдеши? Йди з медом і без меду
не приходь*

Оксанівка Булюкєвська

***

Мої губи досі болять від твоїх поцілунків
Солодко і пристрасно ти проникаєш в мою сутність
Розпанахуєш мою душу навпіл
І п'єш кров з присмаком авантюри
Кров, насичену високоякісним мартіні
І дешевим пивом з найближчого кіоску
Ти випиваєш, наче йогурт, мою плазму,
Мої кров'яні тільця,
Мої судини перетворюються на трубочки з фаст-фуду
І ти їх скручуєш у вузлики
Ти пожираєш мою сутність
Так солодко й пристрасно
Так несамовито й жорстоко
Що серце стає волейбольним м'ячиком
Легені перетворюються на повітряну кульку
Тіло – на статую грецької богині
У якої губи червоніють від твоїх поцілунків

ЧУЧО*

Знову в моїх обіймах
мій солодкий чучо
скидаєш з мене одяг
і цілуєш мої чутливі пальчики
чи відчуваєш ти чучо
як кров'яні тільця
починають рухатись
по маршрутах?
навіщо ти їх лякаєш?
чучо не дивись на мене
так зворушливо
не проймай до глибини душі
чучо твої долоні торкаються серця
проникають в його капіляри
і плачуть там
мій чуттєвий чучо
пообіцяй злизувати сльози
що капатимуть
під час нашого єднання
хоча б так ти допоможеш
мені не воскреснути
мій пристрасний чучо
радіохвилі знову передають дощ
а сонце на твоїх устах
таке смачне
таємниці чучо не забуваються
вода газ лід в твоїх дзеркалах
клинописи як татуаж на шкірі
чучо я знову проспала свій поїзд
паралелі рук-ніг
а так хотілось бути...

Оксанівка Букоєвська

Метяна Винник

Народилася 11 квітня 1984 року в Ніжині. Автор поетичних збірок «Золотоноша», «Гетсиманська молитва» та «Самоспалення дерева» отримала Грант Президента України для творчої молоді та премію «Благовіст» (2009). Лауреат Міжнародної україно-німецької премії імені Олеся Гончара (2003), «Рукомесло» (I місце, 2009) за переклади Сільвії Плат, «Гранослов» (2006) та «Смолоскип» (III місце, 2010) за роман для дітей «Пригоди безіменного пса». Дипломант конкурсу «Коронація слова» у номінації «Пісенна лірика про кохання» (2009). На її вірші театром «Мушля» поставлена вистава «Венера та інші (портрет автентичної жінки)» (режисер Сергій Архипчук, композитор Роман Коляда). Тексти перекладені болгарською, російською, польською, вірменською, італійською та циганською мовами. Аспірантка КНУ імені Тараса Шевченка.

АБИ ТИ...

Коли звужуються зіниці до крапок –
І світ – замикають в нулі,
Я не можу заснути, я дихаю
через
раз,

Я викручую пісню бентежну, що парує в імлі,
Із губ твоїх, мушель, –
І б'є джерелом –
у час.

Коли ніч мої руки й мислі пускає на самоплин,
А земля надувається – кулькою –
ось-ось
зірветься,
Я до тебе б тулилась – але не знаходжу причин,
Щоби кинутись вслід – зірвавшись,
схопивши –
серцем.

І щоб глибоко впасти у тебе – на дно –
голови,
(Вже – може – мій вдих і видих для тебе
Нічого не значать)
Аби тільки тихо відчути,
відчути – як ми були –
краєчком відчути
і – майже нічого не бачить...
Аби прилетіти, де трепет тієї імлі,
Що б'є джерелом,
Де я не радію й не плачу –
Туди, там де ти
б
невблаганно й нахабно
вуста мої
гіркими словами стулив...

У цей час мої губи – тремтливі –
напрочуд –

такі гарячі...

Метяна Бушук

Вистрибує вогонь з моїх долонь,
 І я себе у дзеркалі вітаю
 І заважаю вже сама собі.
 Стаю тоді на пальчики...
 Кружляю
 У колі часу,
 Граюся в лозу.
 Мені озветься іскрами вогонь,
 І не торкнутись білим венам скронь
 Моєї невибагливої тиші.
 Та іскри розлітаються, як миші,
 До слова в дім,
 Де холодно й тепло,
 Яке колись мене –
 Прозору – гріло.
 Й вікно холодне
 Так ще не пітніло...
 А я прошу, лишень одне прошу –
 Візьми мене з собою –
 Вище, вище!
 Ти піднімеш мене над попелищем,
 Того, що звалось жінкою і мною,
 За колом часу, як за пеленою,
 Я виверну у жар, що звалось віршем,
 Я вивернусь – уся
 І стану ближча –
 До тої,
 Що ходила за спиною.

ЕРОТИЧНИЙ ВІРШ

Дві руки – повільно – як дві новели –
Ти читаєш у всіх на очах.
І не треба казати... не треба...
Про трепет і страх...
Про зав'язку, в якій ми з тобою
Пунктирно зазначені.
Ми з тобою – як білі аркуші –
Рватися навчені.
Ти чуттями своїми шукаєш
Того, що нема
Між землею і небом, між
Тим, що ніколи не рушить...
І я вкотре викреслюю слово,
Але дарма,
Бо те слово твоїми губами
Мене ворушить.
Бо це слово – в яке одягнула усе земля –
Крізь повітря
Що стало собою
Крізь витоки пальців
Ти не можеш на все дивитись ось так – здаля
І тремтіти рукою,
Тримаючи душу, мов п'яльце.
Білі трави цвіли, білі трави нічної постелі
Розстеляли гілки і думки – нетерплячі й прудкі.
Дві руки – повільно – як дві новели –
Ти читаєш уже між рядків...

Метяна Вичник

РОЗКИДАНІ РЕЧІ

Світ-бо тісний, навіть курінь іде по нерівному шву...
Я все шукала привід бути поближче...
Я все чекала миті, як руху – майстер ушу,
І роздягалась – до рани і до крові,
І замикалась найглибше, як річ сама у собі,
Й падала – в голові –
все нижче і нижче...

А пам'ятаєш, як ти у курінь тепло надихав –
Те, що нас гріло обох – до тріщини – вічністю...
Тінь на підлозі танцює – важка, хоч пуста,
Вітер у ній – барабанщик напнутих сердець,
І вже до тебе не можна іти навпростець.
Я замикаюсь, як річ у собі,
стікаючи ніжністю...

Цей розкуйовджений день – цю війну з подушок –
Я присвячую звільненню від інтерлюдій.
Я вириваю, мов квітку, колючий свій шок
Й кидаю в ніч – у безмежне холодне безлюддя.
Так я чекаю на звільнення від утечі...
І розставляю в собі по місцях
розкидані речі.

ХОЧЕШ?

Хочеш, я буду з тобою, з тобою буду –
Я твої руки – у свої руки – і по дзеркалах.
Чорного ворона й білого голуба ти приголубиш...
Буде усе – як дзеркала мені наспівали.

Покручі рук, закинутих у віддалення,
Покручі душ – гарячих, але спійманих,
Хочеш – візьми у руки – і скрізь розсій мене.
Я долітаю руками до самоспалення...

Хочеш, я буду з тобою, з тобою буду –
Ледь проростати з цієї нестримної млості,
Хочеш, я вирву із себе ці білі кості,
І покладу на твої нетерплячі губи.

Меліана Бушнік

СИЛА ТЯЖІННЯ

І не ятрити темінь – плечем до плеча –
Тісно сплестися у подзвоні. І замовчати.
Нами остуджена ніч відійшла. Непочата
Кава холоне. І падає хустка квітчаста

в сон. Крутиться спогад – немов золота парасоля,
Світлом мигнувши на задньому плані відчужень,
в нашому часі – відвертості і розгалужень –
перебираю слова, мов краплисту kwasолю.

І підкидаю угору. А хто ж їх почав?..
Не поспішайте гачками чіплятись за небо.
Сила тяжіння – не конче обхідна потреба.
Тільки хіба – щоб торкатись –
плечем до плеча.
Данте

Дні – ніби вигнуті,
видавлені,
кволі.
Я не хотіла
У тіло –
Налите кров'ю...
Я народилась із серця – з його перестуків,
Я виростала. Але не знала, що руки –
Теж виростали
І за тобою летіли.
Руки собі, як руки – не чорні крила.
Вата у вухах – так... для солодкої правди...
Як ти мені...
Як ти собі нерадий...

Ніч еротичної поезії

Плавають наші суботи у водах прісних.
Бачу, що буде – буде, але запізно.
Кроки мої віддалені –
Часом скуті.
Осінь – червоним стакером – сутінь.
Вчасно себе. Вчасно тебе – не розбудила.
Й тіло – пропаще –
З душею не помирила.
Дні рахувала.
Пестила полум'я долі...
І язиком шукала –
Нас в дев'ятому колі.

НІЖНІСТЬ

І не стримати жар і не стримати холод. Рoste
Моя ніч – твого зросту. І втечі розірваний прапор
Доростає до днища, і ти вже сама собі рапорт,
Ти сама собі рапорт стосунків. І надто просте

Ти збагнеш на льоту, доки відстань долатимеш, крик,
Ти збагнеш, що летіти – не значить вдихати повітря,
Що летіти – собою – на срібне, розжарене вістря,
Все одно, що шукати його перевдягнений лик,

Проклинати його. І робити усе навпаки,
Аби втеча до втечі зійшлися на сонцестояння.
Осягнути свою самоту із тобою. Востанне
Щоб рука моя ніжно росла до твоєї руки.

Метяна Бушнік

ЗАБУТЕ МІСТО

У місті, де всі дні були як урочисті, –
Ти зорі натирав до блиску в очах,
Купав мене у місячному листі,
І вигрівав ковтками молока.

У тому місті сліз ще ти мене любив,
Де радість розтеклася по щоках, –
Ідеш в мені, як чорний пілігрим,
Крізь час і схлип ковтками молока...

У тому місті сон ходив коло вікон.
Та сон тоді ще нас не лоскотав,
Бо ти мене любив, бо бились в унісон
Дві наші тіні в коловерті трав.

У місті, де сльоза іде як та гроза,
Не зупинить... І важко вже дивиться...
На місто те, де ти любив, але не взяв, –
Бо там уже давно нема нам більше місця.

ЗРАДА

І на кінчику крику ти будеш стрункий, наче біг –
Невимовного слова, що бродить спіралями серця
І розчісує час, як розлуки повільної сніг,
Як розлуки, що падає тихо на тепле люстерце,

Де побачиш мене. Але я уже буду – не я,
Заростаючи болем, тебе, як відточену голку,
Я вийматиму ніжно, звиваючись, ніби змія,
Але все це – повтори. Усе це, коханий, без толку

Я вийматиму знову. Вийматиму з себе життя,
І на рани незгойні я рухи пришию старанно,
Щоби болю не вміти відчути, а лише злиття
Із свободою в серці –
з вийманням тебе –
невблаганно.

Меліта Бушук

Людмила Дядченко

Поет, студентка Київського національного університету імені Тараса Шевченка, учасниця і лауреат багатьох літературних фестивалів. Друкувалася в часописі «Сучасність», «Українській літературній газеті», «Кур'єрі Кривбасу», інтернет-виданнях тощо. Автор поетичної збірки «Плата за доступ».

***

сьогодні небо прогнило
картини оживають
твоє уривчасте ал-ло
витає із раю

нехай до часу до пори
король наїсться матів
йди к бісу! і мене бери
бо нічого втрачати

бач місяць небо витира
від вас і від забав...

і бралося до вечора
коли мене ти
брав

***

до невпізнання – на стінах тріщини
на губах на долонях
і на ковдрі – прим'ято
вітром заходу мене вищипни
бо тіснішають волі лапи
волосся літає дівочим літом
і хату твою фарбує спросоння
човни готуються в небо летіти
човнярам вода тисне у скроні
рвуться звуки на шмаття. простинь
пестить ноги довгі тому
ти занадто глибокий і просто
я тону

ОВОЛОДІННЯ

пахне вершками збитими
тіло – все як годиться
роздряпала душу кігтями
левиця
парфуми як туман долиною
не тільки віру а й
любов освячують. слиною
починай
квапиться спокій. молиш: ні!
хай довго вітрисько свище
плечі цілуєш оголені
і нижче

Августа Догренко

***

баритоном про баронесу

всьяке-такє

підповзає вечір до вікон а значить
стане скоро вино отруйним гірке
і тому задурманить добряче
закрадаються в очі блиски. уста
ще малюють помітні умовні знаки
тільки вечір... арифметика також проста
тільки двоє тому і майбутнє двояке
покидають сорочку в клітку рукави
і отрута помалу виходить на зовні
мало часу
і місця
і всього аби
ми як знаки лишались умовні

***

в чашечці з ручкою набік зібрано гори й моря
і тобою насаджена мова в кінці з губними
нічию іще поки тишу

жалом

вдаря

всі ці карти мої – ти по контуру йди за ними
легке божевілля – і нікого удома. ось
все що збрала все що змогла та умію
синє небо занадто святе. ми у ньому уловимось
наче первісні люди на фрукти та зміїв
на підставі наближення ранку язика
вогнищ і поцілунків потасувалися вкотре
мову переписали заново: ми такі
правда ж?
котик

***

дрібненькі квіточки у вазах
по квартирі тіні зрад
туманний одяг вперто злазить
під головою всесвіт. правда – над
і ця візитка з іменем відомим
допалює переступу поріг
хімерний усміх наче промінь
з'явився на обличчі і побіг
купатися до берегів Каяли
і наша нагота тепер сама
і квіточки від сорому пов'яли
і всесвіт як одежа. бо нема

***

Ф.

о пів на десяту ми почали
напівпереходить місток чи кладку
тепер все ясно: ревуть воли
як ясла повні... останній клаптик
чужої волі мене тримав
із гранул поту котилась мрія
ліхтар світився як ідеал
який інакше просто не вміє.
о-так ми збіглись кутом життів
о
так забігли у позачасся
і дух покори як світло млів
о пів на четверту я здалася

Ангеліна Догренко

***

червоні колії на спині засмаглий
нахабна упертість натискає курок
і будуть тріскати новенькі кахлі
від землетрусу чи щось на зразок
когорта подихів і пригірщ митей
які вискубуєш із пихи пав
і я в колиці лежу розкрита
і жереб кинуто
і жереб впав
і всі тріумфи під ноги стелиш
у вщерть налитий дощами трюм
себе затягую як метелик
на трохи зношений твій костюм
і ківш галактик тепер невеличкий
і ми гойдаємо тіні легкі
а з неба падають на нас полунички
такі
солодкі й червоні
такі

***

із неба холодний душ і шпигунами зірки
і сон не бере і взяти не дума до завтра
і джини із пляшки у келих напоєм гірким
ягня на вітвар мабуть варто
і та що голову крутить щоб ти не звик
до неї очей її стегон і петлів
і кликати і кликати і клик...

Жир сражичной поезии

а
ти

її міг не вічно – достатньо до смерті
любов під ковдрою – аби не змерзла – опущені вії
телескопом збільшують зірки окасті вікна
і джини у голову б'ють і я розумію
це битва

Ангеліна Догренко

Анна Малигон

Закінчила Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя (2006), магістратуру Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка (2008). За фахом – філолог. Лауреат обласних, всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів: «Молоде вино» (м. Київ, 2001 р.); «Гранослов» (м. Київ, 2002 р.); «Культрewanш» (м. Київ, 2004 р.); «Спробуй» (м. Чернігів, 2004 р.); «Любіть Україну» (м. Київ, 2005 р.); «Смолоскип» (м. Київ, 2005 р., 2006 р., 2011 р.) та інших.

Лауреат Міжнародної україно-німецької премії імені Олеся Гончара (2009 р.). Брала участь у нарадах творчої молоді (м. Коктебель, 2002 р., м. Ірпінь, 2002–2008 рр.), літературних фестивалях (фест. у рамках Форуму видавців у Львові, «Київські лаври», «Гоголівка» та ін.) Публікувалась у численних літературних альманахах, антологіях («Дві тонни...», «Літпошта» тощо) часописах (зокрема, «Березиль», «Вітчизна», «Кур'єр Кривбасу» тощо).

2003 р. вийшла друком поетична збірка «Дзвінок у двері».

З 2004 р. – член Національної Спілки письменників України.

STRIP - TEASE

Ти неправильні губи складав у єдину квітку,
пізнавав її одяг і тишу його мерехтінь.
Але одяг не сходив, а похіть хитала клітку,
що на руки пігмеїв наклала картату тінь.

Ти туманом зайшов у сфумато її полотен,
і розмитістю контурів очі свої потішав...
Але жінка не стала коліном тебе колоти,
і лошам тріпотіла троянська її душа.

Піано та піони ходили із будня в будень.
Святкування поразок миліше за тлінь перемог.
А вона танцювала, закута у синій бубон...
І була вона богом. І їй не пробачив Бог...

***

Як малиновий кущ. Наче стежка ножа.
В живота – тільки верх. Тільки верх і душа.
Із прозорих прозора. Пожежа. Сльота.
Я – продовження тіні твого живота,
(що собою саме заперечує тінь).
Твоє перше хотіння з усіх нехотінь.

Анна Малисон

Ті малесенькі лапки живуть на передньому склі...
 Не зітри... не убий... не пробач...
 Бо автографи важко даються, як діти.
 І червоного лісу притишений хрип, і пісок
 ще по-літньому жовтий
 згортає сліди...
 Я сьогодні шукала слова, а знайшла... цуценят
 за кущем.
 Розтривожена, вила на хмари...

Ті відбитки малесеньких п'ят...
 Гасне кров на щоді, – випадкова подряпина. Хрестик
 золотий, але гострий...
 М'ятна паморозь ходить по соснах...
 А завтра –
 реєстрація снігу над сірими спинами площ.

Ніч еротичної поезії

СЛИДИ

Сніг не здужає тримати твої сліди,
і вони розсипаються,
кожен крок розпадається на мільярди прозорих крупин,
і якби я могла назбирати твоїх слідів,
приворожила би тебе міцно і незворотно...

Ти смієшся,
знаходиш ниточку на моєму светрі,
тягнеш її, – і я по-дурному щаслива:
тягни,
тягни сміливіше, не відпускай!
Розплітай мене, я й так не була живою...
Тільки потім сплети по-новому,
на свій смак і розсуд.

Я не знаю, чи існує така мелодія,
що може цілком передати мої хвилювання
від твого дзвінка...
Я б купила ту музику за будь-яку ціну,
оселила б її в телефоні, –
хай живе і зростає.

Жінки, як золото, дзвінко йдуть тобі в руки,
але більшість – крізь пальці...
І тільки одна
має щастя щоранку випускати тебе
по краплині.

Анна Мамісон

КАЗКА ПРО СПАЛЕНУ ШКІРУ

а переведи мене через ліс у твоєму горлі
там у темносиній траві гуляють мурахи по жовтих
кістках
і блискучі суниці постають із мертвеччини
розливаючи солод

а пусти мене по суниці
господи я так хочу лишитись живою
не дихай не говори

ти дівчинко що приручила Степового Вовка
хіба тобі не казали що не треба палити шкіру
де твій суко червоний скальп іди познімай липкі
його обіцянки

на чорних покручах минулих дерев
хіба ти не могла його збудити коли він заснув із
жуйкою в роті

а то вже був апокаліпсис
бери тепер слоїк згіджуй отруйне своє молоко
на холодного первістка

той хто не знає доріг ніколи не заблукає
я вишкрябала дороги у тебе на спині коли починала
кінчати

а шрами лишила собі
хай не осудять тих кому судилася смерть хай осудять
мене

венозну артеріальну твою...
заблукай мене заблукай я так стомилася повертатись...

у тридесятому царстві жив хлопчик із ямочкою на
підборідді

Ніч еретичної поезії

із воронкою посеред грудей
із комахами в голові: одна півкуля – за маму
інша – за тата
грав собі на сопілочку складав пташок у коробочку
а від музики його потойбічної дикі ягоди
проростали

щось тихе та непомітне наче народження пилу
назріває у ті години коли ти мене відпускаєш
дощ нарешті стає дощем і щасливо тікає під землю
пісок хитро ворухиться ловить губами взуття
вишитий хрестиком вовк прибитий над ліжком як
охоронець
доки знову не стрепенусь
а переведи мене через ліс

музика рвалася билася шаруділа
терпка безкінечна музика йшла із пташиних
очниць
у замкнений простір
а тому хто її посіяв
не могли зупинити кров

Anna Mavison

долями
 спинами зростаємось одне з одним
 у зодіакальне створіння
 чорно били в траву сполохані краплі
 яке тоді сонце розпалось
 на сотні голів
 необрамленим болем
 продирали нарости втіх
 долями між долонь
 голосно
 темно
 вірили ніби в любов
 ти вилазив на дах
 рабе рогатого знаку
 хотів би мене розколоти
 взяти собі половину
 висмоктати з павутиння
 але бачив як павук сонця тягне траву
 вище дерева
 Господи
 скільки пташок проривали їм губи
 дітям
 що зникли в траві
 так і не народившись

***

він заходить до мене спокійно грива
повертаючи в темінь без тьми
і відсічена від існування трава
пахне кров'ю природи
і нами
заховає провінція хворі вогні
щоб тягнулись набряклі початки
він заходить уперто і гасне в мені
і не хоче мене
помічати
понавішує Рай золотих заборон
а що стиглі втрисократ – то вище
ворухнеться під шкірою зайве ребро
і тоді стережись
чоловіче
я ненавижу пил на повіках полиць
а тим паче коли свідомо
і в розхристані келії темних пивниць
не пуцу доживати
долю
ми слабкі і могутні напівгріха
на пожежу кісток чи порох
незагоєні війни трава суха
але Боже хіба я
ворог

Anna Marison

Світлана Молдован

Від травневого вишневітнього дня, в який я народилася, минуло 27 років. Виросла в любові й любові ніколи не цуралась.

Все своє свідоме життя боялась стати статисткою у чужому ліжку, натомість стала статисткою у чиємусь серці, у колективі та навіть у власній країні.

Ненавиджу брудні посуд, одяг, житло і душу. Слухаю рок. Пишу словом і фарбами.

Автор двох невідомих у широких колах збірок та майже захищеної дисертації з державного управління.

***

У нас одна лиш кров на двох,
одні артерії і вени:
ти – ненароджений Сварог,
я – ненароджена Селена.
І ми пульсуєм в дисонанс –
у нас на двох одні легені!
Нас недомислив Мопассан,
бо в нас один на двох лиш геній.

І нас не дописав Ван Гог –
він не знайшов такої барви,
бо в нас життя – одне на двох –
таке, немов нестримне «Браво!»

***

Коли в мені прокинеться повія,
Коли ти в Галілею знов прийдеш,
Я біля ніжних ніг твоїх зомлію,
Я біля них зомлію врешті-решт.

Коли в мені прокинеться повія,
Промовиш: «Жінко, час мій не настав!».
Але мене просити все ж зумієш –
Я ж бо тебе простила неспроста.

Коли в мені прокинеться повія,
Здригнуться піраміди і раби.
Ні, так любити я іще не вмію,
То краще ти мене сьогодні так люби!

***

*Сьогодні я зустрів тебе у сні –
Ти плавала навколо тіні...*

В. Вакарчук

Я іду за десяту годину –
там сьогодні лесбійське порно.
Може врешті відчуєш провину,
що втрачаєш мене так потворно.
Може, врешті заплутаєш нерви

Світлана Мандован

в чорно білих клітинках для шахів.
Розумієш, закохане стерво
не від щастя кричить, а від жаху.
Я іду за межу через ковдру –
там сьогодні кохатиму дівчину.
Розумієш, мені було добре –
добре так, як буває одвічно!

Ніч еротичної поезії

***

Падуча зірка пропала
хмару у першу ніч на літ
нього Ку пала Як ми
прийдемо до старого яру
я зрозумію як люби
ла мало І може там
вдихаючи вологу і запах цвіту зоряної
папороті помолимося тільки тому богу
якому вже молитися не варто
І може там залюб
лена ділунками впа
ду під ноги до старого
дуба і клапті моху
виб'ють ся малю нками
із прист расно-при шеного Любить!

***

У лютому я стану лютеранкою.
Але до лютого ще так далеко,
а я так мало ще тобою плекана,
і крові клетотом так кволо кликана.
Усоте стану совістю столикою!
Але цієї ночі я коханка!

У березні я стану берегинєю.
Але до березня ще треба жити.
Тому зізнайся волхве-ворожбите,
якому ворон – ворог, вічність – воля,
що я байстрия принесу у подолі!..
Але цієї ночі – я княгиня!

Світлана Могдан

У листопаді стану листоношею.
До листопада треба ще померти,
а я так мало ще була відвертою,
не налюбилась і з тобою вдосталь!
Остання ніч постане, наче осінь,
але за інші ночі – перепрошую!

***

Я тобі залишатиму знаки
на прадавніх фортечних мурах.
Їх читатимеш, як партитуру
незворушних пророцтв зодіаку.

Чорна кава очей дружини
не затьмарить блакиті міста
(я її намольфарила, звісно!),
не присмачить гіркого полиння.

На бруківці костельного двору
відшукаєш відлуння кроків.
І енігма готичних пророків
з мінарету обтрусить покору.

І повстане, і майже воскресне
захололе, як мармур могильний,
почуття мовчазне і сильне:
«я-тебе-не-кохаю-чесно?!».

AND ESPECIALLY FOR YOU!!!!!!

Тремтиш, як мертвий акробат –
як співрозмовник Заратустри.
Минаєш символ, біт і байт
і троциш кришталеві люстри.

Руйнуєш біль, гризеш його
і десь викохуєш у горлі...

- Ну що ти скажеш?

- Я? Ого!

- Які ж бо наші душі голі!

Я знаю, ти ще й досі тут
ковтаєш смак і дим Гомори.
Купи води жмуток чи жмут –
Стели, кури й засмикни штори.

Сувіра Мандован

Леся

Мудрак

Олеся Вікторівна Мудрак-Ковалівна народилася в м. Легніца (Польща). Жила й успішно навчалася на Сході України в Дніпропетровську. Закінчила відділення літературної творчості Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Нещодавно захистила першу в Україні дисертацію на «пікантну» тему: «Еротична лірика: жанрова специфіка та ідіостилі».

Оскільки довгий час Олеся, як поетка, працювала в жанрі еротичної лірики, навіть видала збірку «Оголена самотність» (2006 р.), – їй стало цікаво досягнути еролірики зі споду.

Зараз має найбільшу ЕРОТИКУ – доню Даринку, якій тільки кілька місяців. Тому вірші десь перечікують паузу.

Олеся вважає, що НЕП – дивовижна ідея, яка доводить, що в еротичній ліриці, на відміну від сексу в літературі, любовної та інтимної лірики, з якими вона тісно пов'язана, першорядне значення відведено тілесно-душевній єдності, високій концентрації лібідозної енергії, яка виявляє багатозначні міметичні принципи.

ВІД ТЕБЕ МЕТЕ-Е-ЛИТЬ

/Триптих/

I

Не-спо-діва-нка-ааа.

Пахнешшшш ладаном.

Ладен – кожен, а Лада – зась!

Глянь: моя засмага

ла-та-на-а-а

присмаленим

воском взялась.

– Ти – зваблива до

непристой-ності-і-і,

оком вистрілив –

де-коль-те-е-е...

Не-при-ту-ла

тулилась стоячи

лоном

у тонкошкі-і-ірий степ.

Зверху – Вінчі,

а нижче –

Рубенс

дома-львують не-на-сить Господню...

Втіху Космосу,

Землю в губи

так і хочеться

за-лю-бить

Ми – розплавлені,

бурштинові.

Леся Мудрак

Тара осені, форум фраз.
Шлях до тебе – це шлях до аріїв,
що обличчям до зір – в анфас.

Наді мною зміїє Врубель –
демонічні ці ру-хи,
уу-у-ух?!!
простирадло долівки грубе
вже напружило ночі слух...

П

За-дих-ай-усь?

Мадонна марить –
зерням –
маками у майбуть.
Приміряю на себе Київ –
роздягаю його можуть.

При-тя-гну-Ти?
Тя-гнути?
Ну, Ти-и-и!?

Ця спокуса куса,
Косо дивиться
На ку-у-усень
твого небожителя?!

Небо, жителя?!
– Ти – у мене між сте-е-егон
для...
Моє не-мов-ля...

Почалася ти звідсіля:
з солі й крові моєї сльози,
оазису грози...
Тесси-и-ить!!!
Мене від тебе метееелить?!

III

– Мій вер-ш-ш-ш-нику-перевертню,
Стелю моєї голови,
Ло-Ви!!!
Зловиш?
Ловуун!
Душа світова – кавун:
По-скибочці – у руку.
Малиновий дзвін – у серце.
Не сердься?!

...На страту колін-губи!
Займанко моя животворна:
Живіт горне
до себе жагу-у-у:
Твоя вишиванка – чорна,
червоніє квітка в паху,
у-у-ух?!

– Руки пірнули в здогад,
По-тер-ча почуттів –
спа-ла-ах!?
Небо мені морга-а-ало?!
Ти, справді, мені потрібний!

Люби-ти-му, як Гафіза!
Набряка-а-айе усе...
мізки???

ОТ! ЦНОТО СТОБІСА!!!

2006

Леся Мудрак

лопочуть п'яточки
жаги-ясочки у самісінькій Азії...
а... не...

Лесья Мудрак

II

Сніг... Розпуста-гріх –

без спідньої білизни.

Ви
вибігли
на переліг,

що день дорогу перебіг...

А Ви своє:

– По-ні-і-іж,
Ли-и-изни-и-и!..
І ніжний докір голизи
Вас не соро-мить,
а заворожує гіпнозо-о-ом,

в уяві Ви загрузли носом:

– Ось я не знаю:
Правильно, чи ні?
Коли когось покликав я на сніг,
А виявляється – її нема...

Мій дах
потроху
в осінь вже сповзає,
а я реву на дачі –
заволав:

на віддалі
ТИ

III

Душевний акт
знеможує спромогу.

Я таємничість
в темені,
мов цноту-
зацнотовану
Тобі запропоную,
тобі запропоную...

На-а-а!

Від любовців тремтіла таїна.
ТА і НА!!!

Вигукуеш мені в високовольтнім стані:

– Твою роз-кіш-ницю
язиком,
губами...
Щоби завила ти
знанацька
від нестями.
І сонце розгортала,
ніби згорток...
(о-о-о, як ОТАМ заграли ці панчішки!)

Чи розкривала
ніби манускрипти, ніж-ки:
все
шир-ше-е-е,

Ніч еротичної поезії

Ширше-е-е...
...самі собою
згодом
прийдуть
вірші.

Хай ширять
Наше РІ
у передтишші...
Я із мовчанням змовчений,
Мов час.

Панянко-втому,
ляжте поміж нас!!!

IV

Ми граємось, як діти
у спокусу...
Ми тиснемо у почуттях на «Газ»!
А миті терпнуть
в енергетичнім згустку:

Органно
    Організм
    Огранює
Оргазм...

...Оргазм
ви-віль-нює
із ряботіння
твоеї осені
екстазу такт...

Лесья Мудрак

А я –
люблю тебе,
як люблять те світіння
тіні...

Тому,
що є...
незримості контакт...

Нір еротичної поезії

***

Ти не готовий...
    Овид?
    Овідій?
Літо замкнуте в міті.
Шугає коло у надра
    надривно,
    принадно
коло-во-ро-ти-ть,
роздмухує ватру...
    стрибаєш у неї –
розпечену пектораллю глибин...

Втіка до Єгипту каміння,
стрибаючи через тин...

Амазонка – з м'ячем.
М'яч – шабатин.

ША!

БА!

ТИ?!

– Твій хід конем!
Не гальмуй...
    Не...

Не...

Скіфе, співаючи сомму,
не віддавай нікому!!!

...Ти не готовий...
Танцююча пластика
вигинів, стегон –
на губах розпластана...
Ста-лося?
    Ось!

Ніч еротичної поезії

А!
На місяці – танцює
нага нога...

Ти не готовий
бути
моїм часом:
зрання й до безкі-нОчності...

***

Думаєшшшш...
Дивишшшшся...
Мов сніг тисячоокій
крізь зачинену браму...

Вга-муй-ся!
Яяя – незламна стерня...
Тан-цюй!
Настає Стрі-те-ня...

Світ –
над Тобою –
у русі...
Русяві дороги,
дерева стовусі.

Пере-кинь через кладку мовчань
сиве дівча...
дівча-точ-кооооо...
перезріле дитя...
Люб-лю ТЯ!

Леся Мудрак

– Ні!
Тобі просто цікаво...

Навзнак перекинуто каву
чуттів...

– Хо-тів!
Ти мене
просто
хо-тів...

А я –
зако-хана-ааа.

Ніч перед Різдом і –
сауна...

Твоїй присутності пещу руки...
все нижчееее,
ниж-чеее
котяться рухи...

Язичок зачепивсь за сосок:
ЦМОООК!

Вниз і –
вниз
По пекельній стежині...

Ми –
винні?

Ні –
беззупинні!

– Зри в Корінь нині!
ТВІЙ КОРІНЬ ВЖЕ НЕБО ПІДПЕР!!!

Розкошую над Ним
сферою
Непритомностііі.
Ти
зайшов у Моє життя...
постіій!!!

Мов зерня в маківці порожній, –
Сховайся
і – жи – Ви!

Смак різдвяної трави,
яку смакує тіло досхочу...
Знову хо-оо-чу
очам кричу:
Ми прречені мсукам Тантала...

НЕ відпуск-ай мене!
НЕ ВІДДАВАЙ!
НЕ КИДАЙ
СНІГАМ НА ПОТАЛУ!

Леся Мудрак

Наташка Позняк

Народилася на Поліссі славного травневого 13-го ранку десь разом із сонечком високосного 1972-го. З того часу обожаю весну, природу, сонечко, вітер і все, що дає натхнення, політ фантазії і крила душі. Закінчила школу (звичайно ж – із золотою медаллю), два відділення (українське й російське) філологічного факультету Київського університету (а тут уже диплом не став червоніти за мене – посинів), і пустилася в бурхливе море журналістики, практично всі жанри якої на цей момент освоїла методом наукового втику. На цей шлях сподвигло близьке знайомство з українським музичним і поетичним світом, який на початку 90-х заявляв про себе на весь голос (фестивалі «Червона рута», «Тарас Бульба», «Оберіг», «Смолоскипівські» семінари творчої молоді, десятки інших музичних та поетичних імпрез, відвідати які було справою честі). Працювала на телебаченні, в газетах, журналах. Якби зібрати все написане – вийшло б кілька солідних томів, але газетні репортажі мають здатність старіти, а частинка найкращого зібрана у книжці біографічних есеїв «Українські вісники», написаній у співавторстві з моїм чоловіком Сашком Хоменком.

Щодо поезії, то вона стала яскравим підтвердженням другого закону діалектики про перехід кількості текстів, прослуханих на різноманітних фестивалях

співаної поезії в якість власних текстів. Хоча, хто зна, чи відбувся б цей перехід, якби не іскра кохання... Так що, для мене поняття еротики і поезії майже тожні. Як і поняття еротики і жіночності (якщо тільки сприймати це у первісному значенні, без примітивної вульгаризації). А що з цього виходить? У мене вийшла поетична збірочка «По дорозі до казки». А ще – дві дочечки, Олеся і Яринка, які зараз надихають на дитячі мініатюри. Що далі? Далі – буде. Аби в житті було достатньо любові.

***

Мустангу потрібен воїн,
Мустангу потрібен друг –
Сильна рука, що зловить,
І той, що втримає, дух.

І буде двобій урочий,
Святий, як саме життя.
І гордість на камінь ночі
Ляже без каяття,

Щоб воскресить покору
В серці, як Божий дар –
Віра рухає гори,
Любов підносить до хмар.

Чи є які перепони
Для злитих в єдине двох?
І тільки вітер у скронях,
І віра, що з нами – Бог.

Наташка Позняк

...Коли випускає зорі
Ніч на небесний луг –
Сниться мустангові воїн,
Сниться мустангові друг.

ЯНГОЛИ ДОЩУ

Я іду, я лечу, я втікаю туди,
Де калюжі вібрують під тиском води
Серед хмар. Де в потоках весняної зливи
Двоє янголів босих танцюють щасливо.

Двоє янголів, зітканих з Неба і Слова,
З неземного дощу і земної любові,
Із вологих очей, із вологого тіла,
Із вологого неба, що впало на крила.

Їм до нашого світу і діла немає,
Їхній світ – це вода, що між пальців стікає.
І не чують вони, як у сутінках тиші
У долонях своїх їх Всевишній колише –

Янголів дощу

ліро-епічна
еротично-драматична

БАЛАДА ПРО ВАРЕНИКИ

Вареники лежали на столі.
Вони були незаймані і голі.
Вони були, як грудочки малі
Чиєсь нерозділеної долі.

Ніч еротичної поезії

Вони мене благали: «Зупинись,
Так холодно самотніми ночами».
І крапельки сиропно-сирних сліз,
Мов хвилі тіста солодко блищали.

Я узяла їх до своїх долонь,
І трепетно піднесла до каstrулі.
І у окріп, у цей живий вогонь,
Вареники беззахисні пірнули.

Як радісно стрибали там вони,
Як аж росли від знайденого щастя.
І Африкою пахли їхні сни,
Де ріками тече селянське масло.

...Вареники стояли на столі,
Мов викупані щойно немовлята.
Вони іще не знали, що Сергій
Іде у гості до моєї хати.

Він смачно з'їв їх, смачно похвалив,
Він склав ціну їм, може, й завелику.
І в темноті вареники пішли
Шукати шлях до серця чоловіка.

Не знаю, чи знайшли його вони.
Недосконала ще цивілізація.
Але сьогодні вже рожеві сни
Їм сняться десь на дні каналізації.

Ганна Попова

***

Спливаю, мов свіча
у дивному вогні,
І обіймає ніч
тривожно-незбагненно.
Сльозою розтає
цнотливий білий сніг,
Цілунком на вустах:
– Ти думаєш про мене.

А я – немов у сні,
і вірити боюсь.
У вихорі стрімкім
сплелись земля і небо.
У схованці душі
на образ твій молюсь:
Не знаю.
Не питай.
Я думаю про тебе.

СОН

Мов та троянда, що сплива росою,
Я розпускаюся. Як кінь до водопою
Тягнуся спраглими губами уві сні
До тебе. Там цвітуть мої пісні
М'якими хвилями незайманої ласки.
Я проведу тебе у ту далеку казку.
Я розведу непевності пільму.
Я подарую Чаргород.
КОМУ?!!

Ніч еротичної поезії

***

За собою мене покликав.
Запалила мости – й пішла.
Ніч мовчала пусткою вікон,
Ніч самотньою теж була.

Тихих губ твоїх дві пелюстки
Наче спогад, несли тепло.
І уперше – зникала пустка,
І уперше страху не було.

Зачарована, за тобою
Йшла, розгублена від думок.
Була ніч. І було нас двоє.
Був мій перший до тайни крок.

***

Вологі джунглі, спів ліани,
І дико дихає пісок.
Гудуть стривожені тамтами
В магичнім хаосі думок.

Безмежний час безмежно п'яний.
Зриває крик лахміття шат.
На ритуальному тамтамі
Танцює зголена душа.

Наташка Позняк

***

Це було божевілля ночі.
В ночі, кажуть, душа свята.
На тамтамі твого:

– Ти хочеш?

Танцювала моя самота.

Білим воском спливало небо.
Ми ховались у тім вогні.
За стіною мого:

– А треба?

Спала прірва буденних днів.

Ніч еротичної поезії

Ніч гойдала казки прозорі.
Ми не вірили тим казкам.
Два мовчання молились зорям,
Кожне з пам'яттю сам на сам.

***

Загойдай мене, заколиш.
З неба зірка впаде у спориш.
Ти бажання їй загадай,
Може, десь на землі ще є рай.

Попливемо в небо удвох.
Хай розсудить нас ніч ця чи Бог.
Може, доки зірка летить,
Що не мій ти, забуду на мить.

Ніч вітрило снів напина.
Келих ночі доп'ємо до дна.
Вранці знову станем чужі –
Міражі наших душ, міражі.

***

Світ прихилю до ніг,
Щоб наректись твоєю,
Майстре семи доріг,
Ім'я мені – Галатея.

Діва, а чи жона?
Праведниця чи грішна?
Білу цноту полотна
Ніч розмержить віршем.

Натанка Позняк

Буде упертим віск
Грішного мого тіла.
Ти за мене молись
Словом, як небо білим.

Вкриє долоні мох,
Попіл впаде на скроні,
І проростемо вдвох
В небо, Пігмаліоне.

ОСТАННЯ НІЧ

Байдужі зорі в небі ніч колише
І студить пальці келих самоти.
Благословляю знов цю дивну тишу,
Бо з тиші в ніч народжуєшся ти.

Ще мить – і спалахне тривожно свічка,
І воском стане потойбічний страх.
І погляд твій, задивлений у Вічність,
Знайде мене, забуту у світах.

Ввійди в мій сон, я стомлена чеканням,
На плечі руки тихо поклади.
Ця ніч для нас – мов перша і остання,
Люблю тебе – на мить і назавжди.

Жаданих поцілунків дивний присмак
Солодким трунком упаде на дно,
І закипить, мов чорна кава, присмерк,
Як два єства з'єднаються в одно.

Я джерелом заб'юсь в твоїх долонях,
І ти по краплі питимеш мене.

І ніч зірками вибухне у скронях,
Як наші душі спалахнуть вогнем.

І падатимуть довго і незвично
Пелюстки з душ, неначе перший сніг.
І ніч, така безмежна і велична
Свої коліна схилить нам до ніг.

І ми ввійдем, святі і безбороні
У світлий храм крізь тисячі століть.
І нам позаздрять в небі зорі сонні,
І люди, що лишились на землі.

ТИ ВІДПУСТИ МЕНЕ В ПОЛІТ

Мені ти в очі не дивись
Незрозуміло.
У землю ти корінням вріс,
Я ж чую крила.
Мене не втримають уже
Твої благання.
Правічна істина небес
Сильніш кохання.

Ти відпусти мене в політ,
Я чую крила.
Безмежне небо інший світ
Мені відкрило.
Мене не втримає земля,
Її я втрачу.
Ти відпусти мене, і я
Усе пробачу.

Наташка Позняк

Твої слова ховають суть
Земної правди.
Як боляче вони печуть,
Неначе зрада.
Ти впевнений, що я твоя,
Тобі я треба.
Але щоночі бачу я
Безмежне небо.

Тобі мене не зрозуміть –
В землі є сила.
Та вічність зоряна бринить
В моїх вітрилах.
Колись межу я перейду
Земної муки,
І з неба зіркою впаду
У твої руки.

***

Кохання жінку прикраша –
І в цьому істина велика,
Коли бринить твоя душа:
«Я – жінка цього чоловіка!»

Цей погляд, що долає страх –
У вічність коляться хвилинки.
І як молитва на вустах:
«Я – чоловік цієї жінки!»

А в час, коли ми лиш удвох,
І небеса для нас відкриті,
Колисочку гойдає Бог,
Щоб не прокинулися діти.

Натанка Позняк

Зміст

Юрій Виношук

«Між піхв заблукав я і пропав...»	6
БАЛЯДА МАЙТОЧКОВА	6
«Перед штурмом священим...»	8
«Ви схожі на розварену сардельку...»	8
«Я комсомолку грав у ленінській кімнаті...»	9
«Так ніхто не кохав...»	10
«Ех якби я мав коня...»	11
«Я любив тебе до втоми...»	11

Мар'яна Савка

«Куди ж бо мій любий?..»	12
«Що він сказав тобі, Анно...»	14
АНОНІМНІ КОХАНЦІ	16
Інфанта	17
«Без повітря мабуть не змогла би...»	18
«Тут так багато всіляких дрібничок...»	18
«Їх навіть не конче комусь відсилати...»	19
«У дорожній валізі...»	19
СПОСТЕРЕЖЕННЯ	21

Дмитро Лазуткін

«Пісок і літо дощі та райдуги...»	23
«Ніч...»	24
«Дівчинко ти пахнеш конваліями...»	27
«Бавишся...»	28
«Між нами вода і відсутність мостів...»	29

Желя Ликеренко

ХОЛОДНО	30
ВАННА	31
СОН	32

ПАРИЖ	33
ЗА ДУШУ!	34
ТРИ ВІРШІ	35
«Прекрасна я!!!..»	35
ЗУБИ	36
РАЙ	36
ЛЮБОВ	36
ШЛЮБНИЙ КОНТРАКТ	37
СТЕРНЯ	37
ШМАТКИ	37
ФУТБОЛ	39
МИЮЧИЙ ЗАСІБ	39
СИН	40
В КАЛЮЖІ	40
ТОМУ	40
АЛКОГОЛІЗМ	41
КОЗЕЛ	41
ДЕСЕРТ	42
ВЕСІЛЛЯ	43
РЕВОЛЮЦІЯ	43

Михайло Карповий

КЛЯТВА	44
БАБУСИН ПЕСИК	46
КРИЛА	47
КОХАНИЙ	48
ПОБАЧЕННЯ	48
ЕЛЕГІЯ	49
ПЕРЕСТОРОГА ДІВЧАТАМ	49
ДЕНЬ ТАНКІСТА	50
УЛЮБЛЕНА СПРАВА	52
ВЕСНЯНИЙ ВІРШИК	52
ЛІМЕРИКИ	53
ФІЗИКА ЛЮБОВІ	54
СИНОВІ	55

ЖІНОЧЕ ГОРЕ	55
ГЕЙ-ПАРАД	56

Оксанитка Блажеська

МЕД. ВІН	58
«Мої губи досі болять від твоїх поцілунків...» ..	60
ЧУЧО	61

Метяна Винник

АБИ ТИ... ..	62
«Вистрибує вогонь з моїх долонь...» ..	64
ЕРОТИЧНИЙ ВІРШ	65
РОЗКИДАНІ РЕЧІ	66
ХОЧЕШ?	66
СИЛА ТЯЖІННЯ	68
НІЖНІСТЬ	69
ЗАБУТЕ МІСТО	70
ЗРАДА	71

Людмила Додченко

«Сьогодні небо прогнило...»	72
«До невпізнання...»	73
ОВОЛОДІННЯ	73
«Баритоном про баронесу...»	74
«В чашечці з ручкою набік...»	74
«Дрібненькі квіточки у вазах...»	75
«Ф...»	75
«Червоні колії на спині засмаглій...»	76
«Із неба холодний душ...»	76

Анна Малігон

STRIP TEASE	79
«Як малиновий кущ...»	79
«Ті малесенькі лапки...»	80
СЛІДИ	81
КАЗКА ПРО СПАЛЕНУ ШКІРУ	82

«Долями...»	84
«Він заходить до мене спокійно трива...»	85

Словіра Молдован

«У нас одна лиш кров на двох...»	86
«Коли в мені прокинеться повія...»	87
«Я іду за десяту годину...»	87
«Падуча зірка...»	89
«У лютому я стану лютеранкою...»	89
«Я тобі залишатиму знаки...»	90
AND ESPECIALY FOR YOU!!!!!!	91

Лесья Мудрак

ВІД ТЕБЕ МЕТЕ-Е-ЛІТЬ	93
НЕЗРИМОСТІ КОНТАКТ	96
«Вимолена дзига ока...»	103
«Ти не готовий...»	104
«Думаєшшш...»	105

Наташка Позняк

«Мустангу потрібен воїн...»	109
ЯНГОЛИ ДОЩУ	110
БАЛАДА ПРО ВАРЕНИКИ	110
«Спливаю, мов свіча...»	112
СОН	112
«За собою мене покликав...»	113
«Вологі джунглі, спів ліани...»	113
«Це було божевілля ночі...»	114
«Загойдай мене, заколиш...»	115
«Світ прихилю до ніг...»	115
ОСТАННЯ НІЧ	116
ТИ ВІДПУСТИ МЕНЕ В ПОЛІТ	117
«Кохання жінку прикраша...»	118

Літературно-художнє видання

ВИННИЧУК Юрій, САВКА Мар'яна, ЛАЗУТКІН Дмитро,
ЛИКЕРЕНКО Келя, КАРПОВИЙ Михайло,
БЛАЖЕВСЬКА Оксамитка, ВИННИК Тетяна,
ДЯДЧЕНКО Людмила, МАЛІГОН Анна, МОЛДОВАН Ельвіра,
МУДРАК Леся, ПОЗНЯК Наталка

НІЧ ЕРОТИЧНОЇ ПОЕЗІЇ

Вірші

Укладач *Сергій ПАНТЮК*

Відповідальний редактор *Сашко Сівченко*
Обкладинка *Оксани Капранової*
Ілюстрації *Тетяни Шевченко*

Формат 84x108/32.

Гарнітура Georgia.

Друк офсет. Умовн. друк. арк. 6,51.

Тираж 1000 пр.

Зам. № 246.

ТОВ «Гамазин», 04071, м. Київ а/с 110
Телефон для оптових покупців: (044) 467-50-24
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №2318 від 18.10.2005
www.greenpes.com

Віддруковано з готових діапозитивів
в друкарні ТОВ «Друкарня «Рута»
(свід. Серія ДК №4060 від 29.04.2011 р.)
м. Кам'янець-Подільський

Юрій Винниук

Мар'яна Собко

Дмитро Агушкін

Келя Лікеренко

Михайло Карлович

Оксимиха Блажобова

Тетяна Винник

Анна Дяченко

Анна Малізон

Ельвіра Молдован

Лєся Мурзак

Наняля Позник

ISBN 978-966-1515-33-7

9 789661 515337